

[Arentoft]

fælde er der snarere tale om, at Grenå kommune har søgt at spare kommunale midler og i stedet få staten (forsvaret) til at dække udgifterne til de nævnte transportere, der fandt sted lørdag den 16. januar 1982, med to af forsvarets helikoptere.

Ifølge Aarhus Stiftstidende den 15. ds. har forsvarsministeren givet afslag bl. a. med den begrundelse, at der ikke er tale om, at befolkningen lider egentlig nød, samt at en flyvning med en helikopter vil koste ca. 50.000 kr. Det private flyveselskab Copenhagen Air Taxi, der har en forpagtningskontrakt om flyvepladsen på Anholt, og som normalt beflyver Anholt, har for egen regning ladet flyvepladsen rydde for sne og har ansøgt Grenå kommune om et tilskud hertil på 3.000 kr., men ansøgningen er blevet afslået af kommunens økonomiudvalg.

Jeg finder det uheldigt, at der i dette tilfælde sker ubillig konkurrence over for et privat firma, og jeg stiller spørgsmålet for at give statsministeren mulighed for at klarlægge forholdene, der umiddelbart kan give det indtryk, at statsministeren har handlet uden om sin forsvarsminister.

Besvarelse (27/1 82):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Beboerne på Anholt får normalt deres forsyninger med skib fra Grenå. Selv om færgefarten den 16. januar 1982 havde været indstillet i over en uge, havde det ikke været muligt at indsætte en isbryder, således at der kunne sejles forsyninger til øen.

Under disse omstændigheder fandt jeg det naturligt, at forsvarets helikoptere hjalp øens befolkning, på samme måde som f. eks. også forsvarets bæltekøretøjer kommer befolkningen i land til hjælp, når almindelige køretøjer ikke kan komme frem for sne.

I det konkrete tilfælde skulle helikopterne i forvejen foretage en flyvning mellem flyvestationerne i Værløse og Ålborg. Det var således kun nødvendigt – og ikke særlig kostbart – at foretage en mindre afstikker til Tirstrup for at hente forsyningerne og derefter til Anholt for at aflevere dem, før helikopterne kunne fortsætte deres flyvning.

I et større perspektiv synes jeg, det er en overordnet interesse for samfundet, at de små øer fortsat er befolkede. Vi må derfor også være parate til at hjælpe, når naturen

gør det vanskeligt at opretholde normal trafik. Jeg kan ikke være enig i, at en sådan ekstraordinær hjælp i en ekstraordinær situation skulle kunne være udtryk for ubillig konkurrence. Aktionen har ikke grebet ind i og har naturligvis ikke haft til hensigt at gribe ind i private selskabers normale forretningsmæssige forventninger.

Jeg mener i øvrigt, at jeg i en tilsvarende situation vil gøre det samme igen.

Spm. nr. 47

Til *socialministeren* (18/1 82) af:

Inge Krogh (KrF):

»Vil ministeren drage omsorg for, at den rapport, der er udarbejdet af seruminstituttet om forholdene på behandlingscentret Sundbyvang på Irlandsvej i København, vil bevirke, at normeringen med sygeplejersker samt undervisning og uddannelse af socialpædagoger tages op til revision?«

Begrundelse

Rapporten er intern og af mig kun kendt fra dagspressen. Problemet kender jeg, idet der gennem de senere år på behandlingsinstitutioner er blevet stadig færre stillinger for sygeplejersker, ligesom antallet af normerede lægestillinger er blevet mindre. I mange tilfælde er lægerne kun konsulenter. Tidligere har der været uddannelse af socialpædagoger, der specielt skulle arbejde på institutioner for åndssvage, men uddannelsen er nu fælles for alle socialpædagoger, hvilket kan bevirke, at den hygiejne, der bør være omkring åndssvage, ikke tilgodeses i tilstrækkelig grad.

Besvarelse (26/1 82):

Socialministeren (Bent Hansen):

Behandlingscentret Sundbyvang er en institution for personer med vidtgående fysiske og psykiske handicap, som drives af Københavns kommune efter bistandslovens § 112, stk. 1.

Med hensyn til spørgsmålet om normeringen af sygeplejersker kan det indledningsvis oplyses, at socialministeriet i cirkulære af 29. juni 1979 om institutioner under amtskommunerne for personer med vidtgående fysiske og psykiske handicap har givet vejledende